

Ekozelinaření na okraji Zlatého pruhu země české

ÚTLÁ BÍLÁ ZÁPĚSTÍ A BIOZELENINA

Od Ostravy přes Brno do Horních Ředvic – taková byla cesta studentky zemědělské fakulty brněnské Mendelovy univerzity z domova do „světa“. Na fakultě se seznámila s kolegou studentem a odešla za ním do obce, která i v minulosti byla známa pěstováním zeleniny. Mladá zelinařka se proto za pomoci manžela a rodičů (z obou stran) a občasných brigádníků snaží navázat na tuto tradici. Zelinaření v Ředvicích (Horních i Dolních) na Pardubicku postupem levných dovozů ze zahraničí téměř zaniklo a na polích byly kvěťáky, cibule, mrkev i cukrová řepa nahrazeny zejména řepkou, kukuřicí a obilím...

„Dost jsme se tu na pozemku z počátku prali s pýrem, dnes tu zbyl jen pětour...“, vzpomíná inženýrka Jitka na začátky pěstování zeleniny v Ředvicích. „Nakonec pomohlo to, že jsme tu nechali jeden rok černý úhor. Do půdy jsme nic neseli, ne-sázeli, ale několikrát do roka přejeli bránami.“ Pozemek, kde Píchovi pěstují hlavně kořenovou zeleninu, dýně a brambory, chovají čtyři kozy a pro potěchu poníka, není velký – má 2,5 hektaru. Zelenina zbírá kolem hektaru. Na práci jsou zapotřebí tak dva až tři, ale obživu z toho má zatím sama. Manžel, také vystudovaný inženýr zemědělec, raději nastoupil do jiného zaměstnání. Samozřejmě své ženě dále vydatně pomáhá po své směně a o víkendech.

K pěstování zeleniny se Jitka dostala už v dětství, kdy pomáhala na zahrádce v Beskydech. Bavilo ji to a chtěla dál pokračovat. Po skončení vysoké školy se jí naskytla možnost pěstovat zeleninu v Ředvicích, kde se pěstování věnuje již sedmým rokem. V roce 2007 se přihlásila k certifikaci a v roce 2009 dostala certifikát k pěstování biozeleniny a bioovoce.

Její drobná postava a její útlá bílá zápěstí tak statečně bojují nejen s pletím, ale také se sklizením velkých dýní a s těžkými bednami se zeleninou.

Ekozelinařka tu zkoušela pěstovat různé druhy zeleniny, ale „každý rok se urodí pěkně jiný druh zeleniny, nemohu se spolehnout, že to další rok bude stejné. Letos dobře vyšla rajčata, mrkev, pastinák,

červená řepa, kedlubny, ředkve a černý kořen. Ten po dva roky pořádně nerostl, až letos se vydařil,“ říká ekozelinařka. Ve fóliovníku se v říjnu ještě červenala rajčata a pěkně vyšly i papriky. Z pole se právě sklízely celery a zelí. Mladá inženýrka se věnuje také pěstování biobylinek; prodává je čerstvé, sušené nebo jejich sazeničky v květináčích. V sezóně může nabídnout bazalku, majoránku, mátu, měsíček, oregáno, tymián, řeřichu i cibuli sečku na nať.

Biozeleninu pěstuje Jitka Píchová přibližně v padesáti druhích, včetně dýní a melounů, které jsou její specialitou. „Melouny pěstují na poli a dorůstají pěkně velikosti. Dozrávají ale docela pozdě – koncem srpna, ale zato pak vydrží i do listopadu, ale to už na ně lidé nemají takovou chuť... Nějak zvlášť dobře se jim tu nedaří, ale nevzdávám to a zkouším to dál :-)...“ Na melouny při podzimu opravdu spotřebitelé zvyklí nejsou. Meloun ale umí pročistit ledviny, takže proč si ho nedopřát i po létě.

Podle Jiřího Svobody, klimatologa, který se zabývá dějinami počasí, máme zprávy o pěstování melounů v Polabí, o dvojí úrodě jablek a hrušek v jednom roce i o chladnech, kdy v létě sněžilo. Paní Jitka tak má jistě naději, že se jednou jejím melounům bude dařit lépe a uzrají dříve. (Sníh v létě jí tedy opravdu nepřejeme...)

Velký kompost korunovaly už prvním letošním mrazíkem povadlé listy několika druhů dýní, ale jejich plody a zářivé odstíny oranžové barvy skrylo několik vrstev ➡

Ing. Jitka Píchová sklízela rajčata z fóliovníku ještě v říjnu

... Mám prostě rád malé ženy. Malá žena, myslím si, dodá bytu jakési útulnosti. Kráčí-li z pokoje do pokoje, mohu mít pocit, že se bytem pohybuje cukřenka. Četl jsem jednou v jedné knize, že kdesi kdosi komusi líbal útlá zápěstí, útlá bílá zápěstí. – Nikdy to nedělám, protože je to nápad z knihy. Ale představa útlých bílých zápěstí je pro mne spojena s malou ženou. ...

Vidíte-li malou ženu, jak vynáší do třetího poschodí dva kbelíky plné uhlí, žasnete, kde se v té postavice bere tolik síly. A co všechno unesou ta bílá, útlá zápěstí... A začnete možná dokonce uvažovat, zda byste jí neměli pomoci. – Ano, malá žena v nás vzbuzuje pocit rytířskosti...

Miroslav Horníček,
Dobře utajené housle, povídka
Chvála rozměrů, 1967

